

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **FOLIKART, s. r. o.,** se sídlem Sedlice 65, Humpolec, zastoupena JUDr. Josefem Karlíkem, advokátem, se sídlem Počernická 22, Praha 10, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 98/4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2011, č. j. 29 Ca 167/2009 – 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně FOLIKART, s. r. o. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2011, č. j. 29 Ca 167/2009 – 81, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 31. 5. 2011, č. j. 29 Ca 167/2009 – 81, zamítl žaloby společnosti FOLIKART, s. r. o. proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně (dále též „žalovaný“) ze dne 23. 6. 2009, č. j. 10437/09-1200-701174 a č. j. 10439/09-1200-701174, kterými byla zamítnuta odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Finančního úřadu v Humpolci (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 11. 2008, č. j. 33142/08/092970/1940 a č. j. 33138/08/092970/1940, jimiž byla pro opožděnost zamítnuta odvolání žalobkyně jednak proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 20. 12. 2006, č. j. 35075/06/092970/6895, kterým byla

žalobkyni dodatečně stanovena daň z příjmů právnických osob za rok 2004 ve výši 814 240 Kč a současně zrušena daňová ztráta ve výši 1 463 208 Kč za totéž období (dále jen „dodatečný platební výměr“), a jednak proti rozhodnutí ze dne 2. 9. 2008, č. j. 2760/08/092970/5959, jímž bylo žalobkyni předepsáno k úhradě penále za prodlení s úhradou dodatečně vyměřené daně z příjmů právnických osob ve výši 823 675 Kč (dále jen „rozhodnutí o předepsání penále“).

Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že by jí žalobou napadený platební výměr ze dne 20. 12. 2006 na daň z příjmů za rok 2004 (dále jen „daň z příjmů“) i rozhodnutí o předepsání penále nebyly doručeny. Napadená správní rozhodnutí sice nebyla doručena přímo jednateli žalobkyně Ing. Václavu Šimákovi, z obsahu spisu však jednoznačně vyplývá, že byla doručena zaměstnanci žalobkyně dne 8. 1. 2007 a 10. 9. 2008 – J. C. Z doručenek vyplývá, že kromě podpisu zaměstnance jsou příslušné doručenky opatřeny také razítkem žalobkyně a razítkem, že se jedná o oprávněného příjemce. Před vydáním odvoláním napadených rozhodnutí pak byly stejným způsobem doručovány ještě další úkony správce daně - Zpráva o daňové kontrole (doručeno 14. 12. 2006), výzva k seznámení a projednání výsledků daňové kontroly ze dne 9. 11. 2006 (doručeno 21. 11. 2006). Následně - po doručení dodatečného platebního výměru byla (mimo rozhodnutí o předepsání penále) obdobným způsobem stěžovatelce doručena další dvě rozhodnutí, a to ze dne 9. 3. 2007 o prominutí daňového nedoplatku (doručeno dne 15. 3. 2007) a rozhodnutí ze dne 29. 6. 2007 o navrácení lhůty v předešlý stav (doručeno dne 9. 7. 2007). Ze spisu vyplývá, že správce daně, po té co žalobkyně zpochybnila doručení jeho písemností, vyzval Českou poštu s. p., aby mu zaslala plnou moc, popř. prohlášení, na jehož základě byly doručované písemnosti předány v souladu s čl. 18 odst. 1 a čl. 21 odst. 3 poštovních podmínek (zásilky pod č. R-97 R783, obsahující předmětná rozhodnutí) právě osobě uvedené na příslušných obálkách, opatřených nad to i otiskem razítka žalobkyně. Česká pošta s. p. zaslala správci daně kopie prohlášení ze dne 8. 1. 2007 a 10. 9. 2008 o osobách oprávněných přebírat poštovní zásilky a poštovní poukázky. Z těch pak vyplývá oprávnění J. C. převzít od pošty zásilky určené žalobkyni. Krajský soud proto neměl žádné pochyby o tom, že by J. C. nebyl oprávněn převzít žalobkyni doručované rozhodnutí (platební výměry). Žalovaný ani správce daně tedy nepochybili, pokud považovali platební výměr za doručený ke dni 8. 1. 2007 a rozhodnutí o předepsání penále ke dni 10. 9. 2008 k rukám pověřeného zaměstnance C.. Od těchto termínů se pak odvíjel běh odvolacích lhůt. S poukazem na ustanovení § 17 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen zákon o správě daní a poplatků) a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 25/2006, dovodil krajský soud, že se písemnosti určené právnickým osobám doručují pracovníkům oprávněným za tyto příjemce přijímat doručované písemnosti. Pokud tedy došlo opakovaně k vyzvednutí zásilek doručovaných společnosti FOLIKART, s. r. o. a určených do vlastních rukou J. C., který k podpisu připojil razítko žalobkyně a navíc poště předložil Prohlášení o osobě oprávněné převzít doručovanou zásilku, byly předmětné rozhodnutí správce daně doručeny v souladu se zákonem. Obstojí proto závěry správních orgánů o opožděnosti podaných odvolání žalobkyně. Pokud pak žalobkyně vytýkala porušení ustanovení § 18, 19 a 20 zákona o správě daní a poplatků, jsou tyto výtky liché. Uvedená ustanovení dopadají na doručování písemností do ciziny, veřejnou vyhláškou a hromadným předpisným seznamem. Ani o jeden z těchto způsobů doručení se však v předmětné věci nejednalo. Nadto žalobkyně vytýkaný rozpor s uvedenými ustanoveními

zákona o správě daní a poplatků ani blíže nerozvedla. Pro posouzení otázky doručení daňových písemností žalobkyni je tedy rozhodné, že sídlila na udané adrese pro doručování, vyvíjela zde svou podnikatelskou činnost prostřednictvím svých zaměstnanců a zásilky byly převzaty zaměstnancem žalobkyně, který se nad to prokázal pověřením k přebírání listovních zásilek určených pro žalobkyni. Na uvedeném nic nemění ani námitka žalobkyně sdělená soudu při jednání, že pokud převzala žalobkyně doručovaný platební výměr dne 8. 1. 2007, stalo se tak až po 15-denní lhůtě k uložení, a že správně měla být zásilka vrácena zpět žalovanému. Tato námitka je nepřípustná pro její opožděnost (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a nemá ani vliv na posouzení okamžiku nabytí právní moci doručovaného platebního výměru. K tomuto dni by totiž došlo k doručení platebního výměru fikcí. Krajský soud proto z uvedených důvodů podané žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodné.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opřela o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka má za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku doručení platebního výměru dne 8. 1. 2007. Pokud totiž byla doporučená zásilka správce daně uložena na poště dne 22. 12. 2006, pak den vyzvednutí zásilky - 8. 1. 2008 (správně má být uvedeno 2007) nastal jednoznačně až po uplynutí zákonné 15-ti denní lhůty. Pošta tedy byla povinna zaslat doručovanou písemnost zpět správci daně. Veškeré závěry o doručení této písemnosti, včetně závěru krajského soudu tak jsou nesprávné a proto bylo třeba správní rozhodnutí zrušit. Krajský soud se mýlí, pokud dovozuje, že nenamítala včas porušení 15 denní lhůty k doručení. Má za to, že postačí, pokud namítala, že jí nebylo řádně doručeno a že proto nebylo její odvolání opožděné.
Nesprávný je i závěr krajského soudu, pokud dovodil, že i kdyby Česká pošta s. p. skutečně postupovala nesprávně a doručovaný platební výměr vydala J. C. namísto toho, aby jej ke dni 8. 1. 2007 zaslala zpět správci daně, tato okolnost neměla vliv na právní posouzení této věci. Stejně tak je nesprávný závěr krajského soudu, že by k doručení tohoto platebního výměru došlo nikoliv podle § 17 odst. 9, ale podle § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků - tj. fikcí. Aby totiž mohlo dojít k doručení daňové písemnosti fikcí, musel by se adresát v místě doručování skutečně zdržovat. Tak tomu ale nebylo, neboť se zde jednatel Ing. Šimák nezdržoval. Nebylo jí tedy doručeno ani podle § 17 odst. 9, ani podle § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Vadou řízení bylo i to, že žalovaný v průběhu řízení neakceptoval její návrh na provedení důkazu výslechem svědka C., jímž bylo možno ověřit, že nikdy nebyl vybaven pověřením, které by ho opravňovalo k vyzvedávání doručovaných písemností. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalované Finanční ředitelství v Brně se k podané kasační stížnosti nevyjádřilo, ač s ní bylo řádně obeznámeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Podstatou sporu mezi účastníky řízení je posouzení otázky, zda správce daně při svých rozhodnutích vydaných podle § 49 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (ze dne 13. 11. 2008, č. j. 33142/08/092970/1940 a č. j. 33138/08/092970/1940), a po té i žalovaný při zamítnutí odvolání proti těmto rozhodnutím došli k nesprávnému závěru, že odvolání stěžovatelky odeslaná dne 15. 10. 2008 (č. j. 30742/08 a č. j. 30741/08) a doručená správci daně dne 16. 10. 2008, proti rozhodnutím správce daně ze dne 20. 12. 2006, č. j. 35075/06/092970/6895 (dodatečnému platebnímu výměru) a proti rozhodnutí o předepsání penále ze dne 2. 9. 2008, č. j. 2760/08/092970/5959, byla učiněna opožděně, či nikoliv.

Správce daně i žalovaný došli ke shodnému právnímu závěru, že obě tato odvolání stěžovatelky byla podána až po marném uplynutí 30 denní odvolací lhůty, tedy opožděně. S tímto závěrem se ve svém rozsudku ztotožnil i krajský soud. Tento právní názor napadla stěžovatelka nejprve svou žalobou. V té tvrdila, že její odvolání byla podána řádně a včas, neboť doručení dodatečného platebního výměru není účinné, neboť jí nelze přičítat převzetí těchto písemností ze strany jejího zaměstnance – J. C., provedené dne 8. 1. 2007 i dne 10. 9. 2008. Stěžovatelka měla za to, že jí tato rozhodnutí byla řádně a účinně oznámena až dne 15. 9. 2008 - při nahlížení do spisu. Rozhodnutí o odvolání jak správce daně, tak i následně žalovaného jsou tedy nezákonné, neboť odvolání podané dne 15. 10. 2008 bylo podáno včas. Pokud pak ke stejnému závěru jako žalovaný došel i krajský soud, je nezákonný i jeho rozsudek.

Rozsudek krajského soudu není nezákonný pro nesprávné právní posouzení věci.

Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků správce daně doručuje úřední písemnosti zpravidla poštou. Tyto písemnosti může však doručit i svými pracovníky.

Podle ustanovení § 17 odst. 2 věta prvá zákona o správě daní a poplatků doručuje se v bytě, provozovně, obchodní místnosti, kanceláři a nebo pracovním místě, kde se osoba, jíž má být doručeno (dále jen "příjemce"), zdržuje.

Podle ustanovení § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl.

Podle ustanovení § 17 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků písemnosti určené právnickým osobám se doručují pracovníkům oprávněným za tyto příjemce přijímat písemnosti. Není-li jich, doručuje se písemnost, která je určena do vlastních rukou, tomu, kdo je oprávněn za příjemce jednat, ostatní písemnosti kterémukoliv jejich pracovníku, který písemnost přijme. Stejně se postupuje, ustanovil-li si příjemce u pošty osobu k přijímání docházejících zásilek.

Podle ustanovení § 48 odst. 5 věty prvé zákona o správě daní a poplatků odvolání lze podat ve lhůtě třiceti dnů ode dne, který následuje po doručení rozhodnutí proti němuž odvolání směřuje, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak.

Nejvyšší správní soud se již ve své dřívější judikatuře zabýval otázkou doručování písemností ve správním (daňovém) řízení právnickým osobám prostřednictvím jejich zaměstnanců. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2007 č. j. 8 Afs 25/2006 – 67, jenž je dostupný na www.nssoud.cz, v němž - mimo jiné - uvedl, že: „*Dle § 17 odst. 9 daňového řádu se písemnosti určené právnickým osobám doručují v prvé řadě pracovníkům oprávněným za tyto příjemce písemnosti přijímat. Z celkové úpravy doručování podle daňového řádu nelze vyvodit závěr, že by bylo nutné písemné pověření zaměstnance právnické osoby k přebírání písemností, což je úpravou do určité míry rozpornou od úpravy v tehdy účinné vyhlášce č. 28/2001 Sb., o základních službách držitele poštovní licence. Pověření zaměstnanců k přijímání písemností může tedy mít i konkludentní povahu. S ohledem na praxi přijímání písemností u stěžovatele zjištěné správcem daně lze shrnout, že paní E. P. byla osobou oprávněnou za stěžovatele písemnosti přijímat a že toto její pověření mělo konkludentní charakter*“. Také v rozsudku ze dne 2. 7. 2008, č. j. 3 As 29/2008 – 60, který je rovněž dostupný na www.nssoud.cz, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou doručování právnickým osobám, tentokráte však ve smyslu ust. § 21 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*neshledal pochybení ani v postupu žalovaného, ani v postupu držitele poštovní licence. Žalovaný písemnost zaslal na adresu „TJ Sokol Dolní Beřkovice, Nádražní 263, 277 01 Dolní Beřkovice,“ a na této adrese ji převzal pracovník, který ji kromě svého příjmení a podpisu opatřil i otiskem razítka stěžovatele jako právnické osoby. Za této situace držitel poštovní licence nepochybil, jestliže tuto osobu považoval za toho, kdo je oprávněn za stěžovatele přijímat písemnosti, a dále již nezkoumal, zda má pracovník příslušné pověření či zda je např. statutárním orgánem právnické osoby. Je věcí právnické osoby zajistit, aby převzetí písemnosti doručované do vlastních rukou nemohla v místě jejího sídla učinit jiná osoba, než která je k tomu oprávněna podle ust. § 21 správního řádu*“. Tento rozsudek byl po té přezkoumán i v řízení o ústavní stížnosti a Ústavní soud neshledal, že by došlo k porušení ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatele (viz. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2009, sp. zn. III. ÚS 2378/08, http://nalus.usoud.cz).

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že podle doručenky listovní zásilky, kterou byl stěžovatelce doručován dodatečný platební výměr ze dne 20. 12. 2006, č. j. 35075/06/092970/6895, byl jejím adresátem FOLIKART, s. r. o., Sedlice 65, Sedlice, 396 01 Humpolec. Dále z ní vyplývá, že její přijetí potvrdil Jaromír Coufal, zaměstnanec stěžovatelky dne 8. 1. 2007, a že je opatřena otiskem razítka stěžovatelky a otiskem razítka oprávněný příjemce. Podle doručenky listovní zásilky, kterou bylo stěžovatelce doručováno rozhodnutí o předepsání penále ze dne 2. 9. 2008, č. j. 2760/08/092970/5959, je taktéž jako adresát uvedena společnost FOLIKART, s.r.o., Sedlice 65, Sedlice, 396 01 Humpolec, a přijetí této zásilky rovněž potvrdil J. C., a to dne 10. 9. 2008. Rovněž v tomto případě je doručenka opatřena otiskem razítka stěžovatelky a otiskem razítka oprávněný příjemce. Obdobně jsou ve správním spise založeny i další doručenky, podle nichž jednotlivá rozhodnutí správce daně doručovaná stěžovatelce přebíral její zaměstnanec J. C-. Rovněž i tyto jsou opatřeny otiskem razítka stěžovatelky. Jde např. o doručenky, jimiž byla stěžovatelce doručována výzva ze dne 9. 11. 2006, č. j. 32216/06/092930/9220,

rozhodnutí ze dne 9. 3. 2007 o prominutí daňového nedoplatku č. j. 9548/07/092970/5959, rozhodnutí o navrácení lhůty v předešlý stav ze dne 29. 6. 2007, č. j. 23249/07/092970/1940. Pokud jde o otisk razítka nacházejícího se na uvedených doručenkách, jde zjevně o otisk totožného razítka používaného samotným jednatelem stěžovatelky, a to nejen při styku se správcem daně - viz. např. odvolání stěžovatelky proti dodatečnému platebnímu výměru, rozhodnutí o předepsání penále, ve vyjádření ke zprávě o kontrole daně z příjmů právnických osob z 31. 10. 2006, či při podpisu protokolu o seznámení s výsledkem kontroly ze dne 25. 10. 2006, ale i v běžném obchodním styku - např. v dodatku č. 1 ke smlouvě ze dne 2. 1. 2004. Ve správním spise pak jsou dále založeny formuláře České pošty s. p. - prohlášení - o osobách oprávněných k převzetí poštovních zásilek a poštovních poukázek z 8. 1. 2007 a 10. 9. 2008 jménem stěžovatelky pro J. C., který byl v rozhodné době zaměstnancem stěžovatelky.

S ohledem na zákonnou dikci ustanovení § 17 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků i na shora uvedené dřívější právní závěry Nejvyššího správního soudu, je nutno konstatovat, že právní závěry kasačního soudu lze bezezbytku aplikovat i na doručení, kdy je doručovaná písemnost vyzvednuta v úložní době zaměstnancem stěžovatele (zde J. C.). Je totiž především věcí stěžovatelky, aby si zajistila přebírání pošty a její vyzvedávání na poště v úložní době oprávněnou osobou, a to v místě svého sídla, resp. slovy zákona (§ 17 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků) - v provozovně, obchodní místnosti, kanceláři a nebo pracovním místě, kde se osoba, jíž má být doručeno (dále jen "příjemce"), zdržuje. Takovým místem je samozřejmě apriori sídlo stěžovatelky - právnické osoby - a nikoliv, jak tato mylně dovozuje, bydliště jejího jednatele - Ing. Šimáka. V případě, že opakovaně došlo k vyzvednutí zásilek určených do vlastních rukou zaměstnancem C., který k podpisu připojil razítko stěžovatele a splnil i další podmínky nutné pro převzetí zásilky na poště, není zde rozumného důvodu pochybovat o tom, že byl v době přebírání pošty osobou pověřenou k jejímu vyzvednutí.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem a za dodržení všech principů garantujících spravedlivý soudní proces. Z obsahu správního spisu přesvědčivě vyplývá, že zaměstnanec stěžovatelky – J. C. byl, a to nejen konkludentní formou (viz výše), ale také výslovně, oprávněn přebírat jménem stěžovatelky písemnosti, které jí byly jinak určeny do vlastních rukou. Činil tak bez jakýchkoliv výtek stěžovatelky již dříve a po té i následně. Uvedené je zřejmé již z toho, že disponoval s úředním razítkem stěžovatelky.

Žalobní i stížnostní argumentaci stěžovatelky, jako že se např. v případě J. C., kromě skutečnosti, že je zaměstnancem stěžovatelky, jedná o „*strejce, kterého chytili na poli*“, který nebyl nikdy oprávněn za stěžovatelku přijímat jí určené písemnosti, pak považuje Nejvyšší správní soud za účelovou. Z obsahu správního spisu, zejména pak např. v podání u správce daně ze dne 26. 6. 2007, č. j. 23050/07 - žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav - ostatně sám jednatel stěžovatelky Ing. Václav Šimák uvedl, že v lednu 2007 byl stěžovatelce doručen platební výměr č. 35075/06/092970/6895. Totéž platí i v případě žádosti stěžovatelky ze dne 28. 8. 2007, o přezkoumání doručeného dodatečného platebního výměru.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí - zde rozsudek krajského soudu - zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Stěžovatelka v bodě 1.3 (str. 2 odst. 5 a 6) kasační stížnosti namítla, že je vadou řízení, pokud žalovaný neakceptoval návrh stěžovatelky k předvolání J. C. jako zúčastněné osoby a nevyslechl jej.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto případě jde podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. o nepřípustnou stížní námitku. Podle tohoto ustanovení s. ř. s. platí, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti rozhodnutí krajských soudů (Městského soudu v Praze) a nikoliv opravným prostředkem vůči rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka tedy musela, pokud chtěla úspěšně vznést tuto námitku před kasačním soudem, nyní namítanou vadu řízení před správním orgánem vytýkat žalovanému nejprve ve své žalobě - ve formě žalobního bodu. Toto však stěžovatelka neučinila. Nedomáhala se ani provedení tohoto důkazu v rámci jednání před krajským soudem, kde jedině mohlo dojít k doplnění skutkového stavu věci zjištěného v daňovém řízení. Stěžovatelka proto nemůže účinně vytýkat žalovanému nyní dovozovanou vadu v jeho řízení, kterou byla oprávněna uplatnit již ve správní žalobě (srov. § 71 odst. 1 písm. d/, odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že věc nesprávně právně posoudil, pokud došel k závěru, že jí byl dodatečný platební výměr doručen ke dni 8. 1. 2007 podle § 17 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, ačkoliv již před tímto okamžikem marně uplynula úložní lhůta k vyzvednutí zásilky. Na jedné straně při tom dovozuje, že mělo být aplikováno ustanovení § 17 odst. 5 téhož zákona (doručení fikcí) a na straně druhé dodává, že podmínky fikce nebyly naplněny, když se v sídle stěžovatelky (právnické osoby) nezdržoval její jednatel.

Jak již zcela oprávněně uvedl krajský soud, byla tato námitka, jejíž podstatou je výtka o nesprávné aplikaci ustanovení § 17 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, namísto aplikace § 17 odst. 5 téhož zákona (nesprávná aplikace právního předpisu), námitkou nepřípustnou. I pro řízení před krajským soudem platí striktní dispoziční zásada. Podle ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. žalobce může rozšířit žalobu na dosud

nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

V žalobě však stěžovatelka nenamítala, že ustanovení § 17 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků nemělo být vůbec aplikováno a že okamžik doručení dodatečného platebního výměru měl být posuzován podle jiného ustanovení - § 17 odst. 5 téhož zákona. Naopak, stěžovatelka pouze tvrdila, že jí nebylo poukazované rozhodnutí doručeno vůbec, resp. až při nahlížení do spisu dne 15. 9. 2008. Krajský soud proto správně k této nově uplatněné námitce stěžovatelky nepřihlížel.

Na vysloveném závěru o nepřípustnosti této námitky, ani na závěru o správnosti žalobou napadeného rozhodnutí nic nemění ani skutečnost, že ve věci dodatečného platebního výměru ze dne 20. 12. 2006 došlo k jeho doručení skutečně podle § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků fikcí, a to 15. dnem od jeho uložení - tj. k 6. 1. 2007. Jak již bylo uvedeno shora, je okolnost, že se jednatel stěžovatelky Ing. Šimák nezdržoval v úložní lhůtě v sídle stěžovatelky (právnické osoby), pokud tato zde vyvíjela svou činnost, nepodstatná pro určení okamžiku doručení. Je tomu tak proto, že tato okolnost nastává ze zákona. Bylo-li pak odvolání stěžovatelky ze dne 16. 10. 2008 opožděně podáno již při počítání odvolací 30-ti denní lhůty od 8. 1. 2007 (tj. ode dne jejího faktického převzetí oprávněnou osobou stěžovatelky), tím spíše bylo toto odvolání opožděné i v případě doručení tohoto rozhodnutí fikcí ke dni 6. 1. 2007. Ani tato faktická nesprávnost při posuzování okamžiku doručení dodatečného platebního výměru nemůže ničeho změnit na správnosti vysloveného právního závěru krajského soudu i správních orgánů, že odvolání stěžovatelky ze dne 16. 10. 2008 proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 20. 12. 2006, č. j. 35075/06/092970/6895, bylo podáno opožděně. Správní soud zákonnost napadených správních rozhodnutí posuzuje skrze žalobní body a vychází při tom nikoliv ze skutečného, ale skutkového stavu věci. Stejně tak je nerozhodné, že Česká pošta s. p. v den, kdy měla doručovanou písemnost zaslat zpět správci daně (pondělí dne 8. 1. 2007) tuto písemnost vydala osobě oprávněné k přijímání písemností určených stěžovatelce – J. C.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud v projednávané věci stěžovatelky nepochybil při výkladu zákona o správě daní poplatků, pokud došel k závěru, že odvolání stěžovatelky ze dne 16. 10. 2008 proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 20. 12. 2006, č. j. 35075/06/092970/6895, i rozhodnutí o předpisu penále ze dne 2. 9. 2008, č. j. 2760/08/092970/5959, byla stěžovatelkou podána opožděně, a že tato odvolání byla správcem daně oprávněně zamítnuta podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. b) zákona o správě daní a poplatků.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem

nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček

předseda senátu